

Vágó Istvánné 1945-Ben

Ez a kép 1945-ben készült rólam, miután hazajöttem. A hajam már nagy volt, mert csak 1944. augusztus hetedikén vágták le, amikor kiértünk Auschwitzba. Később hajam csak akkor vágta, amikor valamelyik német aufseherin szórakozni akart. Sorba állított, és aki nem tetszett neki, arra csak annyit mondott, hogy 'Olló'. És azt megint lekopasztották. Én valahogy megúsztam, nekem nem vágta le közben a hajamat. Megérkeztünk Pestre. Nem tudom, melyik pályaudvarra, egyáltalán nem voltam ismerős Pesten. Megérkeztünk, leszálltunk, és akkor egy nő odaszaladt hozzánk, és hozott hat zsemlét. Mind a hármunknak adott két-két zsemlét. Aztán eltűnt. Egy szót

se szólt. Mentünk, mentünk, és egyszer csak -- ez is egy csoda -- megláttam az utcán Szuri [Steinmetz Sáráról, Vágó Istvánné Jóska nevű testvérének későbbi feleségéről van szó. -- A szerk.] sógorát. Bellával minket elvitt a Madách utcába, és Fricike, Szuri testvére rögtön bedugott a kádba, és az összes ruhámat bedobta a szemétkébe. A Bethlen utcában lehetett jelentkezni, ott volt a DEGOB [Magyarországi Zsidó Deportáltakat Gondozó Országos Bizottság]. Fricike felöltöztetett, a fejemre tett egy necchálót, és elmentünk a Bethlen utcába jelentkezni. Ott ült egy férfi, és azt mondta, maga ugyan nem Theresienstadtból jött. Mert olyan jól voltam felöltözve. Mondjon valamit, hogy ráismerjek, hogy tényleg ott volt. Hát, mondtam, annyit tudok mondani, hogy amikor elindult a vonat, akkor kisiklott, de nem történt semmi baj. Tényleg, mondta, és adott egy igazolványt, és ezeröttszáz pengőt. A következő hónapban még ezer pengőt kaptam. Az igazolványban magyar és orosz nyelven az állt, hogy: 'Silber Lili (született 1923 évben Sátoraljaújhelyen) debreceni lakos részére, akit Magyarországról elhurcoltak, és a theresienstadti táborból a dicsőséges Hadsereg szabadított fel. Nevezett lakóhelyére, Debrecenbe kíván visszatérni. Kérjük a katonai és polgári hatóságokat, hogy útjában őt támogatni szíveskedjenek.'